

Orden. Men den ærede sidste Taler kan ikke have hørt min Tale saaledes, som jeg holdt den igaar, thi han omtalte, at jeg havde nævnt Finantsministeren som den, der ikke kunde forsvare sig heri Thinget. Da jeg talte om at forsvare sig, var det, efterat jeg havde omtalt Finantsministeren; det var paa et Punkt, hvor jeg udtrykkelig kun talte om den ene Minister, den forhenværende Indenrigsminister, og der sagde jeg, at da han ikke er Medlem af Thinget, og heller ikke er Minister, er han affaa- ret fra at kunne møde her og forsvare sig.

Talsmanden: Den høitærede Indenrigsminister hittede igaar Aftes, hvad han i forrige Session endnu stærkere betonede, da der meget imod mit Ønske fandt en Forhandling om denne Sag Sted, at den Forpligtelse, hvorom der er Tale, havde han modtaget ved Overlevering af Indenrigsministeriet fra mig, og at der fra min Side var skeet en Anerkjendelse af, at den Forpligtelse, som var overtaget af min høitærede Formand i Ministeriet, ligeledes paahvilede mig. Jeg kan ikke erkjende, at dette er ganske rigtigt; det er vel sandt, at jeg har modtaget Forpligtelsen, men jeg har ikke modtaget den med den Beslutning at ville opfylde den. Jeg troer, at jeg befandt mig omtrent som en Arving, der overtager en heel Arvemasse; han er vel pligtig til at betale den Gjæld, som hviler paa Boet; men Arvingen har dog vist en endnu større Ret end Arveladeren til at undersøge, om ogsaa denne Gjæld, der anmeldes for ham til Fyldestgjørelse, er fuldgjældig, om den ikke har væsentlig formelle Mangler, om der har været Myndighed til at contractere den o. s. v. I disse Henseender vil det erkjendes, at Arvingen har nogen større Frihed end Arveladeren. Saaledes havde jeg, da jeg saa de Tilfagn, der vare givne, Føle til at tage under Overveielse, hvorvidt jeg burde stride til deres Opfyldelse eller ikke. Om Tiden var kommen til at tage nogen Beslutning, om disse Forpligtelser skulde opfyldes eller ikke, derom confererede jeg med min daværende Collega, den tidligere Finantsminister, og vi vare begge enige om, at den Forpligtelse, som fra det forrige Indenrigsministerium var overtaget, ikke var en reent, klar og positiv For-

pligtelse, men en Forpligtelse, som var meget betinget. Hvad først Reservecfondens Midler angaaer, da var disses Forbliven i Totalkassebeholdningen betinget af, at Finantsministeren hittede det Ønske, at de maatte blive staaende hos ham. Der var med Hensyn til Overtagelsen af Jernbaneactierne sat den Betingelse, at hvis Finantsministeren ikke ved de Foranstaltninger, som han kunde træffe, saa sig istand til eller ikke kunde staae sig ved at beholde dem, at da Indenrigsministeren successive overtog Actierne ved Hjælp af det Overflud, der ellers skulde tilfalde Reservecfonden, og endelig var der fra Finantsministeren selv tilføjet den væsentlige Betingelse, den store Lettelse for Indenrigsministeren, der syntes, betryggende for Indenrigsministeren, at hvile over det hele Forhold — at Indenrigsministeren ikke ved Bestemmelser fra den lovgivende Magts Side maatte blive sat ud af Stånd til at opfylde de Øfter og Tilfagn, han havde givet Finantsministeren. Den daværende Finantsminister, min høitærede Collega, ønskede imidlertid ikke, at der blev truffet nogen Foranstaltning til Fuldbyrdelsen; han forlangte ikke, at jeg, da jeg forelagde Finantsloven for 1859—60, skulde deri optage nogen Postering, hvoraf det kunde fremgaae, at det var Hensigten at oversføre Mere til Totalkassebeholdningen end det Beløb, som Indenrigsministeren var be- myndiget til at lade blive der efter Loven af 4de Marts 1857. — Han forlangte heller ikke, da jeg omtrent samtidigt med Jernbaneloven forelagde den Lov om Reservecfonden og Kongerigets Andeel i Totalkassebeholdningen, som senere udkom under 3die Marts 1860, at jeg deri skulde gjøre nogen Forandring med Hensyn til det, som hidtil var gjældende for disse Forhold. Der var altsaa ikke for mig som daværende Indenrigsminister nogen Foranledning til at tage Beslutning om, hvad enten disse eventuelle Forpligtelser, disse Tilfagn fra Indenrigsministerens Side, skulde opfyldes eller ikke. Derover beholdt Indenrigsministeren sin fulde Frihed indtil videre. Noget maatte der imidlertid gjøres for strax at komme ud af Forlegenheden, og det blev da efter Forhandling i Statsraadet bestemt, at man skulde forelægge en Jernbanelov, ved hvilken man iblandt